

viljan, men alldeles icke i hjertat. Huru künnes det i hjertat. Manne icke härunder ligga en stor Bäck begravnen?

1693. Då försoningen anges hjertat, så måste äfven i hjertat vara dets organ, hvarmed denna stora Öpenlighet fattas, d. v. s. den lifvande Tron, hvarmed Menniskans smattades Nåde och syndaförlåtelse, måste hafva sin subjektiva grund till hjertat. Försoningen måste vara kännbar, icke blott tänkas i förståndet, eller eftersträfvad med viljan.

1694. Nådatsjusnen kan tro när han vill: han tviflar Allorrig på sin Salighet, emedan han icke har någon rätt syndokännedom, och kan således icke behöfva hafva någon Uppriktlig Anger. Hans Tro frigöres således Allorrig, medan döden är långt borta; men till lifuets rätta gaste ögonblick, börjar den

harka döda Tron, att frigöra; när Tron borde vara som starkast, bliden som svagast. Huru gick det med Petrus, som hade en stark död Tro före fallet, och ända till christi död på korset? Det gick så, som det måste gå med alla rättatrig var. Den döda Tron håller icke prafuet.

1695. Det ges likväl många Nådatsjusnar, som äfven i dödsstunden hafva stark död Tro; de äro således på färd och vis afvettigade, om ett bättre lif efter detta: men detta kommer deraf, att deras synden äro bortglömda: de hafva dygden till salighets grund. Det är nemligen ingen konst att tro, så länge som Menniskan har den ljusne inbillningen i sinnet, att han har lifadt dygdygt och ärligt.

1696. Men tag bort den falska Salighets grunden, Egen rättfärdighet, ur sinnet, och väl endast bratförlåtelsen för kvar: då skall tviflet genast inställa sig, ända till Försoningens ögonblick.